

בש"פ 7632/14 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 7632/14

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה (שנייה) להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

בשם המבקשת: עו"ד עידית פרג'ון

בשם המשיב: עו"ד לירן פרידלנד

החלטה

בקשה שנייה להארכת מעצרו של המשיב לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

1. הרקע הצריך לעניין פורט בהחלטת השופטת ד' ברק-ארז בבש"פ 5488/14 מדינת ישראל נ' פלוני (18.8.2014).
אשוב על עיקרי הדברים. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות מין שביצע בגיסתו, קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים. על פי עמוד 1

הנטען בכתב האישום, במהלך השנים 2012-2013, עת הייתה המתלוננת בת 10 עד 11 שנים, כאשר ביקרה בדירתם של המשיב ואחותה, נהג הוא ליצור מצבים שבהם הוא נשאר לבדו עמה ולבצע בה מעשים מיניים שונים בניגוד לרצונה. בגין אלה הואשם המשיב במעשה סדום (ריבוי עבירות); ניסיון למעשה סדום (ריבוי עבירות); ניסיון אונס (ריבוי עבירות); ומעשה מגונה (ריבוי עבירות), הכל בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים והיא בת משפחה.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המבקשת לבית המשפט המחוזי בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו. ביום 6.2.2014 קבע בית המשפט כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המעשים המיוחסים למשיב והורה על הכנת תסקיר בעניינו. ביום 25.2.2014 הוגש תסקיר שירות המבחן לבית המשפט, ובו הוצגה העמדה כי לא ניתן לשלול את הסיכון כי המשיב יחזור לבצע עבירות מין חמורות ואין בחלופה שהוצעה כדי להפחית סיכון זה. ביום 26.2.2014 – בהתחשב באמור בתסקיר ובהסכמת באת כוח המשיב – הורה בית המשפט המחוזי (כב' השופטת ש' בן שלמה) על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. משלא הסתיים משפטו של המשיב תוך תשעה חודשים, הוגשה בקשה להארכת מעצרו בתשעים ימים נוספים. ביום 18.8.2014 – על יסוד השקפתו בדבר מסוכנות המשיב וקצב התנהלות ההליך, וכן בהתחשב במצוקה הנפשית של המתלוננת, שנלמדה מתסקיר שירות המבחן – נעתר בית משפט זה לבקשה (בש"פ 5488/14 לעיל).

3. משפטו של המשיב טרם הסתיים, ועתה מבוקש להאריך את מעצרו של המשיב בתשעים ימים נוספים. בבקשה פירטה המבקשת את מהלך הדיונים בתיק העיקרי מאז הוגשה הבקשה הראשונה להארכת מעצר. צוין כי ביום 14.9.2014 התקיימה ישיבת הוכחות בפרשת ההגנה, שבמהלכה נשמעה עדותו של המשיב. באותו היום דחה בית המשפט את סיום פרשת ההגנה ליום 29.10.2014 והוציא צו הבאה לעדה, קטינה שהיא חברה של המתלוננת (להלן: העדה), אשר אמה לא הסכימה שתעיד (להלן: האם). ביום 29.10.2014 התייצבה האם לדין במקום העדה ומסרה כי היא מתנגדת להעדת בתה, בשים לב למצבה הנפשי שאינו מאפשר לה למסור עדות בבית המשפט. לאחר שבאת כוח המשיב ציינה כי ניתן יהיה להעיד את העדה בתנאים אשר יקלו עליה, ביקשה האם למסור את תגובתה בנושא תוך שבוע ימים. בית המשפט נעתר לבקשתה, וקבע כי ככל שתינתן הסכמה למתן העדות, זו תישמע ביום 16.11.2014. ביום 6.11.2014 הודיעה המבקשת לבית המשפט כי אמה של העדה הסכימה למתן העדות במועד שנקבע, וביקשה – לבקשת האם ובהסכמת באת כוח המשיב – כי העדות תישמע בלשכת השופטים ללא נוכחות המשיב ובונוכחות אמה של העדה. ביום 16.11.2014 נשמעה העדות והסתיימה פרשת ההגנה. שמיעת סיכומי הצדדים בתיק קבועה ליום 15.12.2014.

4. לטענת המבקשת, העבירות המיוחסות למשיב מעידות על מסוכנותו, וזאת במיוחד נוכח העובדה כי שירות המבחן נמנע מלהמליץ על שחרורו לחלופת מעצר. המבקשת טוענת כי קיים חשש כי אם ישוחרר, ישבש המשיב הליכי משפט. זאת, בשל כך שמדובר בעבירות מין בתוך המשפחה ובשים לב לכך שהמתלוננת סובלת ממצוקה קשה וחוששת מהאפשרות שישוחרר. בנוסף נטען כי משנסתיימה פרשת ההגנה, צפוי ההליך להתקדם משמעותית בתקופת ההארכה המבוקשת.

5. באת כוח המשיב מתנגדת להארכת המעצר המבוקשת. לטענתה, משנסתיימה שמיעת הראיות, לא עומדת עילת המעצר הנוגעת לחשש משיבוש הליכי משפט. במישור הראייתי נטען כי קיים קושי לבסס הרשעה בעניין המשיב, וכי בית המשפט המליץ לצדדים להגיע להסדר. כמו כן טענה באת כוח המשיב כי עם חלוף הזמן, נקודת האיזון נוטה לטובת שחרור המשיב. על כן ביקשה כי

ייערך למשיב תסקיר מעודכן שבמסגרתו תבחן האפשרות לשחררו לחלופת מעצר אחרת מזו שהוצעה. עוד צוין כי מועד שמיעת הסיכומים צפוי להידחות, כפי הנראה עקב הידברות שבה יבואו הצדדים.

6. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים והאזנתי להם בדיון שהתקיים לפניי, באתי למסקנה כי דין הבקשה להתקבל. כידוע, נקודת האיזון הבסיסית בין חירות הנאשם שטרם הורשע ובין אינטרס ביטחון הציבור נקבעה על ידי המחוקק בסעיף 61 לחוק המעצרים. סעיף זה קובע כי בחלופת תשעה חודשים מתחילת מעצרו של נאשם שמשפטו עודנו נמשך, חירות הנאשם גוברת ומצדיקה את שחרורו ממעצר. אף על פי כן, סעיף 62 לחוק המעצרים קובע חריג לכלל, שלפיו לבית משפט זה סמכות להאריך מעצרו של נאשם בתשעים ימים נוספים ולשוב ולעשות כן בתום התקופה (ראו למשל בש"פ 2951/10 מדינת ישראל נ' שבצנקו, פסקה 5 (27.4.2010)). מלאכת האיזון נעשית בהתחשב בין היתר בשיקולים הבאים: מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם; חלופת הזמן מאז שהנאשם נעצר; קצב התמשכות ההליך השיפוטי והגורם שבעטיו התמשכו ההליכים באופן שמצריך הארכת מעצר; החשש מפני שיבוש ההליך; חומרת העבירה המיוחסת לנאשם ונסיבותיה; והאפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה מתאימה (ראו למשל בש"פ 6638/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5 (21.9.2010)); בש"פ 3784/07 מדינת ישראל נ' אלטורי, פסקה 10 (20.5.2007)). ככל שתקופת המעצר מתארכת מועתק מרכז הכובד אל עבר האינטרס של הנאשם שחירותו לא תיפגע מבלי שאשמתו הוכרעה (בש"פ 4593/06 מדינת ישראל נ' שורפי, פסקה 4 (20.6.2006)).

7. בית משפט זה עמד על המסוכנות הנשקפת מן המשיב כמי שמיוחסות לו עבירות מין חמורות כלפי בת משפחתו הקטינה. שירות המבחן לא המליץ לשחררו, מן הטעם שמצא שלא ניתן לשלול סיכון לביצוע עבירות מין ברמת חומרה גבוהה על ידי המשיב אם ישוחרר; ובשל כך שהחלופה שהציע לא מפחיתה את הסיכון באופן יעיל. אשר לטענות המשיב הנוגעות לטיב הראיות להרשעתו בדין – אציין כי כפי שנפסק לא אחת, בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים איננה ההליך ההולם לליבון של טענות בדבר קיומן של ראיות לכאורה (ראו למשל בש"פ 6971/10 מדינת ישראל נ' חנוכה, פסקה 6 (10.10.2010)). בשים לב לשלב שבו מצוי ההליך – שלב הסיכומים – סבורני כי נוכח עצמת המסוכנות הנשקפת מהמשיב, בנקודת הזמן הנוכחית טרם השתנתה נקודת האיזון והכף נוטה לעבר הותרת המשיב במעצר.

הבקשה מתקבלת אפוא. מעצרו של המשיב מוארך בתשעים ימים, החל מיום 22.11.2014 או עד למתן פסק הדין בתפ"ח 45811-11-13 בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

ניתנה היום, כ"ז בחשוון התשע"ה (20.11.2014).

ש פ ט